

og byrdefulde Omkostninger, at kunne værne om sin egen Ære og bidrage sin Deel til Retsfikkerheden i Landet. Hvor ofte forekommer der ikke Tilfælde, hvor den mere Formuende tillader sig Udtryk mod den mindre Formuende, som, om de end ikke ere overlagte paa den Maade, at han derved havde agtet efterhaanden at bringe denne til at opgive at forsvare sin Ære paa Grund af, at han ikke havde Raad dertil, saa dog har en dertil grænsende Mulighed, idet den Rige, ved at trænge den mindre Formuendes Ære, let udsætter denne for virkelig at lide Ærekrænkelse, da han ikke kan forsvare sin Ret. Man indvende ikke derimod, at den Uformuende jo kan erholde fri Process, thi ganske vist er det ofte saa, at det ikke kan siges, at den Paagældende er saa uformuende, at han skulde kunne fritages for Processomkostninger paa Grund af sin Uformuenhed, men at han alligevel er i saadanne Formuesomstændigheder, at han vil føle sig meget trykket ved at udrede de Omkostninger, som ere nødvendige til Sagens Førelse. Det forekommer mig derfor billigt, at den Byrde, som den Enkelte kommer til at bære ved at skulle værne om sin egen Ære og Samsundets Vel, bør lettes fra hans Skuldre, og hvad er naturligere og simplere end, at han, naar han vandt sin Process, og Ærekrænkelsen derved blev konstateret og paadømt, blev fri for de Omkostninger, der fløde af denne Sag? Det er en saa naturlig og simpel Forbring, som Samsundet vil være ligesaa meget tjent med kommer til at gjælde som den Paagældende selv, og som jeg derfor troer, at Enhver fra Billighedens Side vil indrømme, ligesom jeg ogsaa troer, at der ikke fra Samsundets eller Regeringens Side vil være nogen Betænkelse ved at gaae ind paa en saadan Bestemmelse, der synes mig at have saavel Samsundets som den Enkeltes Tarv for Die. Det er derfor, at jeg paa det Varmeste skal anbefale dette Forslag, og jeg haaber, at det vil finde en saadan Tilslutning, der gjør det muligt, at det bliver ophøjet til Lov.

Casse: Det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 106 til Lovboksrets § 234, gaaer ud paa at tilraade det høitærede Thing

istedetfor denne Paragraph, som nu indeholdes i Lovboksrets, og som blev vedtagen af Landstinget i forrige Samling, at optage den Paragraph, som indeholdes i Lovcommissionens Udkast som § 231. De Herrer ville erindre, at Forslaget fra Landstinget, som det er gaaet over i det foreliggende Regeringsudkast, omtaler undtaget Thyveri og begynder med at sige omtrent saaledes, at naar Gjenstandens Ubetydelighed medfører, at Handlingen har en mindre Grad af Strafverdighed o. s. v., skal Straffen bestemmes til Bøder indtil 50 Rd. eller simpelt Fængsel indtil en Maaned. Grunden til, at jeg i Forbindelse med to Medforslagsstillere har troet at burde tilraade Thinget som Noget, der i sig selv vilde være særdeles heldigt, ikke at vedtage denne Paragraph, men istedetfor den at indsætte Lovcommissionens Paragraph, er den Overbeviisning, at denne sidste i sig selv er mere udtømmende og giver en sikkrere Veiledning for Domstolene ved Anvendelsen af Reglerne for disse saakaldte undtagne Thyverier. Det vil sees, at Paragraphen i Lovcommissionens Udkast begynder med at sige, at naar Noget blot tager Frugt i en anden Mandts Have eller paa Marken, eller — og dette beder jeg de ærede Medlemmer vel at mærke — naar Noget blot tager Tønde eller Drikkevarer til umiddelbar Fortæring — og derpaa kommer Udviklingen af de øvrige Forhold — naar ellers Gjenstandens mindre Betydenhed i Forbindelse med de øvrige Omstændigheder viser, at Thyveriet har en mindre Grad af Strafverdighed, saaledes at det i den almindelige Bevidsthed fremtræder med en anden Character end Thyveri i Almindelighed, skal en mindre Straf komme til Anvendelse. Jeg sagde, at Lovcommissionens Udkast vil være mere udtømmende og veiledende, netop paa Grund af disse Exempler, der i et tilstrækkeligt Omfang betegne, hvad det er for en Handling, man vil indrømme Plads blandt undtagne Thyverier. Det er derfor, jeg har anbefalet disse Ord til det høie Things Opmærksomhed: Naar Noget borttager Tønde eller Drikkevarer o. s. v. Her indeholdes i selve Gjenstandens Betegnelse en særdeles vigtig Veiledning for Domstolene, og den kaster et stærkt Lys over Handlingen og de med Bort-